

Kniha Daniel — číslo třicet tři

„Pečeť“ Boží vtisknutá při výnosu o nedělním zákoně: Prorocká analýza 6. kapitoly knihy Daniel

Jeff Pippenger

2023-12-28

„Pečeť“ Boží, kterou lze spatřit, je vtiskována při vyhlášení nedělního zákona.

„Nikdo z nás nikdy neobdrží pečeť Boží, dokud na našem charakteru bude jediná poskvrna nebo skvrna. Je ponecháno na nás, abychom napravili vady ve svém charakteru a očistili chrám duše od každého poskvrnění. Potom na nás sestoupí pozdní déšť, tak jako raný déšť sestoupil na učedníky v den Letnic....“

„Co činíte, bratří, ve velikém díle přípravy? Ti, kteří se spojují se světem, přijímají světskou podobu a připravují se na znamení šelmy. Ti, kteří nedůvěřují sami sobě, kteří se pokořují před Bohem a očišťují své duše poslušností pravdě, ti přijímají nebeskou podobu a připravují se na pečeť Boží na svých čelech. Když vyjde nařízení a bude vtisknuta pečeť, jejich charakter zůstane čistý a bez poskvrniny na věčnost.“ Testimonies, svazek 5, 214, 216.

Daniel dostává pečeť, kterou lze vidět, když je uvržen do jámy lvové; tato kapitola tedy představuje nařízení o nedělním zákonu.

Tu se ti muži shromáždili ke králi a řekli králi: Věz, králi, že zákon Médů a Peršanů je takový, že žádné nařízení ani ustanovení, které král vydá, nemůže být změněno. Tu král rozkázal, i přivedli Daniele a uvrhli jej do jámy lvové. Král promluvil a řekl Danielovi: Tvůj Bůh, jemuž ustavičně sloužíš, ten tě vysvobodí. Potom byl přinesen kámen a položen na otvor jámy; a král jej zapečetil svým vlastním prstenem i prstenem svých velmožů, aby rozhodnutí ohledně Daniela nemohlo být změněno. Daniel 6,15–17.

Příběh tam nekončí, avšak končí tam, kde začíná. Linie šesté kapitoly Daniela znázorňuje konfederaci, kterou vedlo především sto dvacet knížat a dva nižší prezidenti, avšak zahrnovala i rádce, hejtmany a místodržitele. Toto pětinasobné spojení bylo utvořeno, aby oklamalo krále a přimělo ho k pronásledování Daniela. Příběh končí jejich soudem, neboť znázorňují zvláštní soud, k němuž dochází při nedělním zákoně; soud, který není namířen proti těm, kdo představují Daniela nebo krále, nýbrž proti těm, kdo oklamali krále.

I král poručil, i přivedli ty muže, kteří byli obžalovali Daniele, a uvrhli je do jámy lvové, je, jejich děti i jejich ženy; a lvi je přemohli a zpřeráželi všechny jejich kosti dříve, než dopadli na dno jámy. Daniel 6,24.

V prorockém scénáři je to vždy církev, kdo klame stát, a šestá kapitola určuje podvod vykonaný proti králi. Poté, co byl Achab na hoře Karmel svědkem mocného projevu Boží moci, vedl jej Eliáš v dešti zpět k Jezábel. Achab neměl důvod se domnívat, že by Jezábel nebyla ohromena mocným svědectvím Boží moci, avšak byl oklamán ohledně hluboce zakořeněné Jezábeliny nenávisti vůči

Eliášovi. Příběh Eliáše v střetu s Achabem a Jezábel se znovu opakuje v příběhu Jana Křtitele (který byl Eliášem) a Heroda a Herodiady.

Když opilý Herodes o svých narozeninách slíbil Salome (dceři Herodiady) polovinu svého království, neočekával, že Herodias bude požadovat Janovu hlavu. Králové, ať už je to Achab, Herodes nebo Darius, jsou svedeni nečistou ženou skrze tanec Jezábeliných falešných proroků, nebo tanec dcery Herodiady, anebo pětinasobnou konfederaci v příběhu Danielově. Také Pilát byl oklamán zkaženým kněžstvem, které představovalo židovskou „církve“, a církev symbolizuje ženu.

Klam je charakteristickým rysem prorockého scénáře a islám třetího běda je lží, která je v posledních dnech používána k oklamání Organizace spojených národů prostřednictvím strachu. Jak „klam“, tak i „lež“, která tento klam vyvolává, jsou označeny v Božím prorockém Slově. Úloha islámu a papežství, které se stává osmou hlavou ze sedmi hlav, již byly rozpoznány jako součást poselství, jež je v posledních dnech odpečetěno, totiž Zjevení Ježíše Krista. Proto je odhalení klamu Dareia v šesté kapitole Danielovy knihy součástí poselství, které tvoří poselství půlnočního volání. Klam je prvkem, který plně uzdravuje smrtelnou ránu, a tak vzkřísí papežství jako osmé a poslední království. V Dareiově klamu jsou dva odpadlí prezidenti a sto dvacet knížat představiteli konfederace klamu, která je postavena do protikladu s Danielem.

Sto dvacet je symbolem Božích učedníků o Letnicích.

A v těch dnech povstal Petr uprostřed učedníků a řekl: (počet jmen byl dohromady asi sto dvacet.) Skutky 1,15.

Letnice předobrazují nedělní zákon, kdy je vtiskována pečeť, a sto dvacet knížat, která oklamala Daria, je symbolem falešného kněžstva při nedělním zákonu. Dvě kategorie těch, kdo klamou krále, jsou představeny dvěma odpadlími prezidenty a stem dvaceti odpadlími knížaty. Dva prezidenti jsou počítáni k Danielovi, jenž je prorok. Dvě třídy, které klamou Daria, představují skupinu falešných proroků a skupinu zkažených kněží.

Běda pastýřům, kteří ničí a rozptylují ovce mé pastvy! praví Hospodin. Proto takto praví Hospodin, Bůh Izraele, proti pastýřům, kteří pasou můj lid: Rozptýlili jste mé stádo, zahnali jste je pryč a nenavštívili jste je; hle, já navštívím na vás zlo vašich skutků, praví Hospodin. A shromáždím ostatek svého stáda ze všech zemí, kam jsem je zahnal, a přivedu je zpět do jejich ohrad; i budou plodní a rozmnoží se. A ustanovím nad nimi pastýře, kteří je budou pást; a nebudou se již bát ani děsit, ani žádná nebude scházet, praví Hospodin. Hle, přicházejí dny, praví Hospodin, kdy vzbudím Davidovi spravedlivou Rátolest, a Král bude kralovat a prospívat a bude vykonávat soud a spravedlnost na zemi. Za jeho dnů bude Juda spasen a Izrael bude přebývat bezpečně; a toto je jeho jméno, jímž bude nazván: HOSPODIN NAŠE SPRAVEDLNOST. Proto, hle, přicházejí dny, praví Hospodin, kdy již nebudou říkat: Živ je Hospodin, který vyvedl syny Izraele z egyptské země; nýbrž: Živ je Hospodin, který vyvedl a přivedl simě domu Izraelova ze severní země a ze všech zemí, kam jsem je zahnal; i budou přebývat ve své zemi. Mé srdce je ve mně zlomeno kvůli prorokům; všechny mé kosti se třesou; jsem jako opilý muž a jako muž, kterého přemohlo víno, kvůli Hospodinu a kvůli

slovům jeho svatosti. Neboť země je plná cizoložníků; neboť pro kletbu země truchlí; půvabná místa pustiny vyschla a jejich běh je zlý a jejich síla není správná. Neboť jak prorok, tak kněz jsou bezbožní; ano, i v mém domě jsem našel jejich ničemnost, praví Hospodin. Proto jejich cesta bude pro ně jako kluzké stezky ve tmě; budou po nich hnáni a padnou na nich; neboť na ně uvedu zlo, totiž rok jejich navštívení, praví Hospodin. Jeremiáš 23,1–12.

Jeremiášův „rok navštívení“ je soud nad spiklenci, kteří oklamali Dareia. Soud nad falešnými proroky a kněžími je tématem prorockého Slova. A právě tak, jako zkažené kněžstvo vedlo římské úřady proti Kristu a oklamalo je, pojednává spiknutí v šesté kapitole Daniela o těžce prorocké pravdě.

Prorocké linie páté kapitoly Daniela představují výkonný soud vykonaný nad republikánským rohem a nad národem Spojených států při nedělním zákonu. Tento soud je vykonán islámem třetího Běda, který se nepozorovaně vplížil do království nestřeženou jižní hradbou. Linie nedělního zákona ve třetí kapitole Daniela označuje Boží lid, který je právě v té době vyzdvižen jako korouhev pro celý svět. Šestá kapitola se soustřeďuje na soud vykonaný nad falešnými proroky v těžce historii.

Při nedělním zákonu ve Spojených státech se odpadlický protestantský roh skládá ze dvou tříd: jedné, která prosazuje neděli jako den bohoslužby, a druhé, která marně vyznává, že prosazuje sobotu jako den bohoslužby. Jejich protějšky uvnitř republikánského rohu představují Demokratická a Republikánská strana. Každý z těchto dvou odpadlických rohů byl v době Kristově předobrazem saduceji a farizeji. Dva odpadličtí prezidenti a sto dvacet knížat v podvodu Darijově rovněž představují dvě kategorie odpadlického rohu protestantismu. Ačkoli v době, kdy se tento příběh odehrál, byli ve skutečnosti politickými činiteli, prorocký kontext ukazuje, že je to odpadlická náboženská moc, která klame stát.

Příběh, jak je znázorněn na hoře Karmel, vymezuje dvě skupiny falešných proroků: proroky Baalovy a proroky háje (Aštarot). Společně představují spojení církve a státu, neboť Baal je mužské božstvo a Aštarot je ženské božstvo. Eliáš nakonec falešné proroky na hoře Karmel popravil, stejně jako byla konfederace ze šesté kapitoly knihy Daniel uvržena do lví jámy.

I řekl jim Eliáš: Pochyťte proroky Bálovy; ať neunikne ani jeden z nich. I pochytili je; a Eliáš je svedl dolů k potoku Kíšónu a tam je pobil. 1 Královská 18,40.

V témže příběhu o hoře Karmel, představovaném Janem Křtitelem, je mocí, která klame, dcera. Oba příběhy označují svůdce jako tančící, ať už kolem své oběti na hoře Karmel, nebo na Herodově opilecké narozeninové slavnosti, kde Salome předvedla svůj tanec klamu. Obě linie dohromady ukazují na spojení církve a státu, které je plně utvořeno při nedělním zákonu, a že odpadlé církve Spojených států jsou dcerami Herodiady, která je Jezábel, přičemž obě představují katolicismus. Herodovy narozeniny označují konec šestého království šelmy ze země, ale současně označují narození sedmého království biblického proroctví (Organizace spojených národů).

Již v samotném zaslíbení Salome Herodes souhlasí, že dá Salome polovinu svého království, čímž označuje, že sedmé království představuje spojení jedné poloviny církve a jedné poloviny státu.

Toto království začíná tehdy, když je Janova hlava vydána Herodiadě. Z tohoto důvodu je sedmé království v sedmnácté kapitole Zjevení představeno jako trvající jen krátký čas. Právě při nedělním zákoně je ustavena trojí unie, neboť tehdy deset králů souhlasí, že dají své krátkodobé království šelmě na jednu „hodinu“. Tato jedna „hodina“ je „hodinou“ krize nedělního zákona, která začíná ve Spojených státech a končí, když povstane Michael.

A deset rohů, které jsi viděl, je deset králů, kteří ještě neobdrželi království; ale přijmou moc jako králové na jednu hodinu spolu se šelmou. Ti jsou jedné mysli a odevzdají svou moc i sílu šelmě. Ti budou bojovat s Beránkem, ale Beránek je přemůže, neboť on je Pán pánů a Král králů; a ti, kteří jsou s ním, jsou povolání, vyvolení a věrní. Zjevení 17,12–14.

Deset králů, představovaných Herodem, souhlasí při narozeninách sedmého království, že dají polovinu svého království šelmě během krize nedělního zákona, která je představena jako „jedna hodina“. V oné „hodině“ je na Belšazarově stěně napsáno písmo. V oné „hodině“ jsou Šadrak, Měšak a Abed-nego uvrženi do ohnivé pece a jsou pozdviženi v oblaku, stejně jako dva svědkové z 11. kapitoly Zjevení. Trojnásobné spojení je uvedeno v soulad skrze klam uskutečněný zemskou šelmou, která před zraky lidí snáší oheň z nebe.

I viděl jsem jinou šelmu vystupující ze země; a měla dva rohy podobné beránku, ale mluvila jako drak. A vykonává všechnu moc první šelmy před její tváří a působí, aby se země i ti, kdo na ní přebývají, klaněli první šelmě, jejíž smrtelná rána byla uzdravena. A činí veliká znamení, takže i oheň nechává sestupovat z nebe na zem před zraky lidí, a svádí obyvatele země těmi zázraky, které jí bylo dáno činit před tváří šelmy; a říká obyvatelům země, aby zhotovili obraz té šelmy, která měla ránu od meče, a přece zůstala naživu. Zjevení 13,11–14.

Svět je klamán ne tak samotnými zázraky, jako spíše „prostředky těchto zázraků“, které měl moc činit. Výraz „prostředky těchto zázraků“ je dodanou frází, avšak klade na zázraky správný důraz, kterého je třeba si pečlivě povšimnout. Je důležité rozpoznat způsob, jakým falešné poselství (oheň z nebe) klame svět, neboť nyní se nacházíme právě v té části dějin, kdy jsou obyvatelstva planety Země hypnotizována prostřednictvím „informační superdálnice“, kterou ovládají a s níž manipulují globalističtí kupci země. Toto téma ponecháme stranou až do pozdějších článků, avšak nyní pouze podotýkáme, že klam prezidentů a knížat, který byl uplatněn vůči Dareiovi, je zvláštním prorockým tématem, obsahujícím několik vzájemně souvisejících prvků, které je třeba rozpoznat.

Trojí spojení je svedeno dohromady klamem smyslného tance Salome před vládci na Herodově narozeninové hostině. Klam, který byl vnucen Pilátovi, a jenž měl dvojí povahu, spočíval v obvinění, že Kristus vyvolává a podněcuje vzpuru proti státní moci, a také že se rouhá proti moci náboženské. V tomto dějinném příběhu se spojili tři protivníci. Římská moc (stát), Barabáš, falešný Kristus (falešný prorok), a odpadlá židovská církev (šelma). Odpadlá církev oklamala římskou vrchnost (stát) dvojí lží o vzpouře a rouhání.

Když je Darius konečně probuzen k poznání pohnutky svých svůdců, je donucen uvrhnout Daniela do lví jámy. Daniel porušil zákon státu svou poslušností vůči zákonu Božímu. Lež předložená Dariovi byla uskutečněna vyvyšováním Dariovy pýchy, a tím mu bylo zabráněno rozpoznat pohnutku jeho svůdců. Lež a podvod v příběhu o Danielovi a lví jámě označují poslušnost vůči

Bohu za rouhání a vzpouru, což byl tentýž dvojí klam kříže, a mezník kříže se shoduje s mezníkem nedělního zákona.

Potrestání náboženské svůdné moci je předmětem biblického proroctví, stejně jako skutečnost, že náboženská moc svádí moc státní.

„Lidé vidí, že byli oklamáni. Obviňují jeden druhého, že je svedl k záhubě; avšak všichni se sjednocují v tom, že na služebníky uvalují své nejtrpčí odsouzení. Nevěrní pastýři prorokovali líbivé věci; vedli své posluchače k tomu, aby zrušili Boží zákon a pronásledovali ty, kdo jej chtěli zachovávat jako svatý. Nyní tito učitelé ve svém zoufalství před celým světem vyznávají své dílo klamu. Zástupy jsou naplněny zuřivostí. „Jsme ztraceni!“ volají, „a vy jste příčinou naší zkázy;“ a obracejí se proti falešným pastýřům. Právě ti, kdo je kdysi obdivovali nejvíce, nad nimi vysloví nejstrašnější kletby. Právě ruce, které je kdysi korunovaly vavříny, se pozvednou k jejich zničení. Meče, které měly zabít Boží lid, jsou nyní použity k záhubě jejich nepřátel. Všude je svár a krveprolití.“ Velký spor, 655.

Náboženští vůdcové budou po uzavření doby milosti napadeni, neboť jejich stáda rozpoznají, že byla oklamána lží šířenou náboženskými vůdci. Prezidenti a knížata spolu se svými rodinami všichni utrpěli tentýž odplatný soud za lež, kterou šířili. Když Eliáš pobil falešné proroky na hoře Karmel, je tatáž odplata znázorněna při „velkém zemětřesení“ ve Zjevení, kapitole jedenácté, kdy je svrženo „sedm tisíc“.

A v tu hodinu nastalo veliké zemětřesení a desátý díl města padl, a při tom zemětřesení bylo usmrceno sedm tisíc mužů; a ostatní byli naplněni strachem a vzdali slávu Bohu nebes. Zjevení 11,13.

Při naplnění velikého zemětřesení Francouzské revoluce představovalo sedm tisíc, kteří byli pobiti, francouzskou šlechtu. V „hodině“ velikého zemětřesení, jímž je nedělní zákon, představuje sedm tisíc, kteří jsou pobiti, adventisty sedmého dne, kteří se klanějí Římu, neboť znamení šelmy při příchodu nedělního zákona přijímají pouze ti, kdo chápou odpovědnost související se sobotou sedmého dne.

„Změna soboty je znamením neboli pečetí autority římské církve. Ti, kdo, chápouce nároky čtvrtého přikázání, se rozhodnou zachovávat falešnou sobotu namísto pravé, tím vzdávají hold té moci, z jejíhož příkazu jediné je nařizována. Znamením šelmy je papežská sobota, kterou svět přijal namísto dne ustanoveného Bohem.

„Avšak čas přijmout znamení šelmy, jak je označen v proroctví, ještě nenastal. Doba zkoušky dosud nepřišla. V každé církvi jsou praví křesťané, nevyjímaje ani římskokatolické společenství. Nikdo není odsouzen, dokud neobdržel světlo a nespátřil závaznost čtvrtého přikázání. Když však vyjde nařízení vynucující padělanou sobotu a hlasité volání třetího anděla bude varovat lidi před uctíváním šelmy a jejího obrazu, bude jasně vytyčena hranice mezi falešným a pravým. Potom ti, kdo budou i nadále setrvávat v přestupování, přijmou znamení šelmy na svá čela nebo na své ruce.

„Rychlými kroky se blížíme k tomuto období. Až se protestantské církve spojí se světskou mocí, aby podporovaly falešné náboženství, pro odpor vůči němuž jejich předkové snášeli

nejkrutější pronásledování, tehdy bude papežská sobota vynucována spojenou autoritou církve a státu. Nastane národní odpadnutí, které skončí jediné národní zkázou.“ Bible Training School, 2. února 1913.

„Sedm tisíc“, kteří jsou svrženi v „hodině“ velikého zemetřesení, to jest nedělního zákona, jsou rovněž paralelou k oněm „sedmi tisícům“, kteří v době Eliášově odmítli sklonit se před Jezábel.

Avšak ponechal jsem si v Izraeli sedm tisíc, všechna kolena, která se nesklonila před Bálem, a všechna ústa, která ho nepolíbila. 1 Královská 19,18.

První zmínka o sedmi tisících označuje věrnou skupinu, která se odmítla poklonit Jezábel, a poslední zmínka představuje ostatek, který se Jezábel klaní. Když papežství při nedělním zákoně dobude nádhernou zemi (zemskou šelmu ze Zjevení třinácté kapitoly), jedna třída je „svržena“, zatímco druhá třída uniká z dosahu babylónské nadvlády, neboť tehdy začíná poselství, aby z Babylóna vyšli.

Vstoupí také do nádherné země a mnohé země budou povaleny; avšak z jeho ruky uniknou tito: Edóm, Moáb a přední z Amónovců. Daniel 11,41.

Slovo „země“ je slovem přidaným, neboť při nedělním zákoně není „svrženo“ mnoho zemí, nýbrž je svrženo mnoho jednotlivých adventistů sedmého dne, protože v tom okamžiku jsou to jediné oni, kdo jsou činěni odpovědnými za světlo třetího anděla. Oni jsou těmi „mnohými“, neboť to byli ti, kdo byli povoláni, aby byli mezi těmi, kteří přijali pečeť Boží, avšak toto povolání odmítli.

I řekl mu: Příteli, jak jsi sem vešel, nemaje svatebního roucha? A on oněměl. Tu řekl král služebníkům: Svažte mu ruce i nohy, odveďte jej a uvrhněte do vnější temnoty; tam bude pláč a skřípění zubů. Neboť mnoho jest povolaných, ale málo vyvolených. Matouš 22,12–14.

Podvod knížat a satrapů v šesté kapitole knihy Daniel identifikuje trest náboženské moci, která klame státní moc.

I král rozkázal, i přivedli ony muže, kteří byli obžalovali Daniele, a uvrhli je do jámy lvové, je, jejich děti i jejich ženy; a lvi je přemohli a rozdrtili všechny jejich kosti dřívě, než dopadli na dno jámy. Daniel 6,24.

V příštím článku budeme pokračovat v knize Daniel.

A co ještě mám říci? Neboť čas by mi nestačil, kdybych měl vypravovat o Gedeonovi, o Barákovi, o Samsonovi a o Jeftovi, také o Davidovi, Samuelovi a o prorocích; kteří skrze víru podmanili království, působili spravedlnost, dosáhli zaslíbení, zacpali tlamy lvům. Židům 11,32.33.